

TARI ISTVÁN

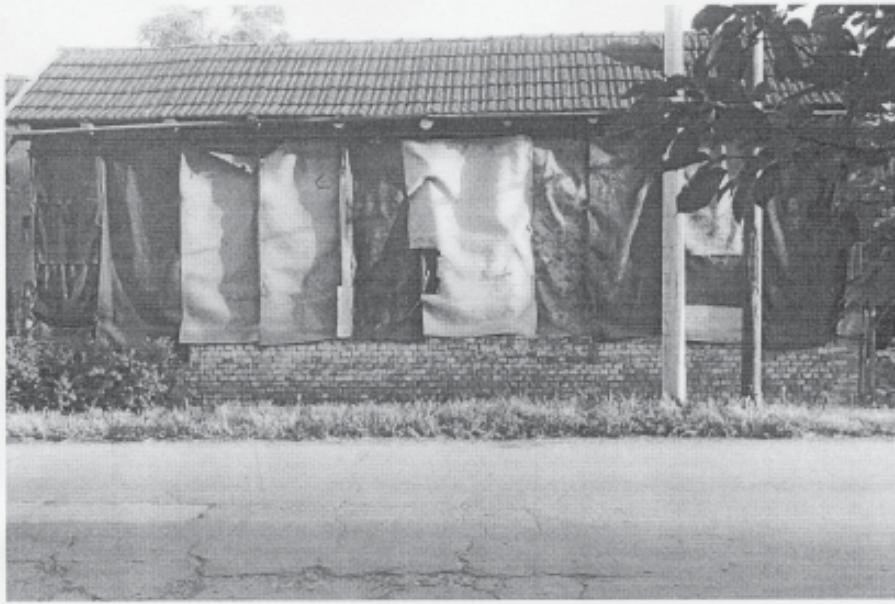
Tökkürtök bűgásában

*Mibály arkangyal
ki a távozó vőfélye vagy
ki az égre holdat napot
csillagot akasztasz
felbők kormányzójaként
jól tudhatod megint
rendesen fölkaavarták
a halottak porát
most az összebújó birkákban fürkészik
gondterhelten
bogáncsok kapaszkodását
a közelgő tél hosszát
akik már nem emelik meg kalapjukat
a vetőmag szétszórása előtt
akik már nem vetnek kézzel
akiknek már kalapjuk sincs
mint a helyi papnak csak kötött
bojtos sapkájuk
mások noszogatására
azt kapkodják le fejükről
a temetéseken
halványan somolyogva a kürt hangján
a végítéleten
az álmában fogát kibúzatón
az eszelősen kiáltozón*

*indul a temetői roham – mondja
magabiztosan a televízió fiatal
bemondó-riportere
az öregasszonyok is lassan
megindulnak a templomba
most éppen azért fognak
imádkozni hogy sikerüljön
a fiú vizsgája
indul az ima-kommandó – bök
feléjük nyeglén a fiú*

*tökkürtök bűgásában
célozgatnak a vadászok
ahogyan ők mondják
golyóra érett már
az ősz
golyóra érett már
az utolsó
falat*

FÁZIK A GÓRÉ

Függönyös árnyék
Lebben uszályán
Mintha
Bevert száj
Szólna a csöndről

(Tari István képverse)